

BID MET ONS VOOR DE ZIELERUST VAN

Mevrouw Jules SCHYVENS

geboren Emilla CLAES

Boechout 18 september 1892 - 6 augustus 1967

Tot zaterdagavond hebt gij uw huishouden geleid. Vooruitziend. Met overleg. De klanken die uw mond nog moeizaam uitbracht konden we niet meer verstaan, maar uw vinger wees, uw blik sprak. Deze laatste weken hebt ge ook veel geschreven: een in onze ogen vaak overdreven bekommernis om vader, kinderen, kleinkinderen. Dankbaarheid ook voor de zorgen van vader, knielend voor u gezeten, hunkerend uw wensen te begrijpen en terstond te vervullen. «Vader - zo schreeft ge de voorlaatste zondag - bid thuis maar iets, want ik ben liefst met u alleen, als ik zou sterven is 't best bij u. Bedankt voor hetgeen ge allemaal voor mij gedaan hebt en ook zonen en schoondochters. Maar ik ben toch voor allemaal goed geweest en gezorgd dat de kinderen goed konden leren.»

Zondagmorgen, begin van de eeuwige rustdag. Ge gaaft u gelaten over in onze handen en in de Handen van God onze Vader. Uw laatste bevend geschreven woorden: «Dan mag ik naar Onze Lieve Heer en naar ons Dsiffeneke.» Ja moeke, ge «moogt». We weten dat ge graag uw kleinkinderen - zoals ons vroeger - in hun opgroeien en studies nog verder hadt gevolgd, maar uw lichamelijke krachten - niet uw geestelijke - begaven. God onze Vader roept u, ge «moogt» hem volgen, ge hebt uw levenstaak als echtgenote en moeder heerlijk volbracht. We konden het u nog zeggen, na de berechting, en ge hebt het nog kunnen beamen: «Dank, dank voor alles, maar vooral voor uw door en door christelijke opvoeding en de christelijke scholen die gij voor ons hebt uitgekozen.»

Veel wist gij en vader - tere gevoelsmensen - elkaar te vertellen. Dat gesprek gaat verder, zij het dan doorheen het fijne weefsel van zoveel herinneringen: harde, alledaagse, blijde: de langzame verovering van het «eigen huis»; moeder bereidt in de keuken wat vader wint in de hof; de plezierige uitstappen - de leerrijke werden niet vergeten. Op dat alles gaan we nu teren, in de harde, de alledaagse, de blijde dagen. Met vader in het midden van ons leven en streven. Is 't zo goed?

De familie dankt voor de blijken van sympathie.